

ikke vil anerkende den Tankegang, de gør sig til Talsmænd for i Forholdet mellem Staterne. Derfor er det, at jeg for mit Vedkommende, ligesom jeg er ubetinget Tilhænger af Retsstandpunktet og ubetinget Modstander af Magtstandpunktet, naar det gælder Afgørelser mellem Staterne, ogsaa er en ubetinget Tilhænger af Retsstandpunktet og Modstander af Magtstandpunktet, naar det gælder Afgørelser mellem Samfundsklasserne. Jeg anerkender, at man paa dette Omraade maa gaa frem med Varsomhed, men det har vi ogsaa gjort i det Lovforslag, her er forelagt, og jeg glæder mig over, at man i alt Fald nu faar Adgang til at drøfte de Tanker, der ligger bagved dette Lovforslag, i et Udvalg. Jeg haaber, at Lovforslaget maa have Betydning for den Konflikt, det umiddelbart tager Sigte paa, og kunne danne Udgangspunktet ogsaa for senere videregaaende Drøftelser af dette Emne. Derom turde der være Enighed, at ligesom det i Kampen mellem Staterne gaar ud over baade Sejrherre og de besejrede, saaledes gaar det i Virkeligheden ogsaa i Kampen mellem Samfundsklasserne. Den lægger Byrder paa de tusinde Hjem i vort Samfund, den truer de tusinde Hjem i vort Samfund med Nød, og den skader hele vort Samfunds Livskraft og Fremskridtsevne.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Zahle): Det synes jo at være klart, at Flertallet i dette høje Ting vil sende dette Forslag til et Udvalg, og da der altsaa dèr vil blive Lejlighed til videre Forhandling, kan jeg nu indskrænke mig til korte replicerende Bemærkninger til Ordførerne for de forskellige Partier.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen, der talte paa Venstres Vegne, advarede især imod, at man nu i, hvad han kaldte en Panikstemning gik til at vedtage dette Forslag, idet man maaske senere kunde fortryde det. Hvis dette Forslag ikke vedtages, og Lockouten udvides den 1. April, er det muligt, at man vil fortryde ikke at have vedtaget Forslaget. Forslaget er saaledes bygget op, at hvis der bliver Forlig i Arbejdsstriden inden 1. April, skal det slet ikke træde i Kraft for den Sags Vedkommende. Saa er der indtraadt en forligsmæssig Ordning, og saa er alt saa godt, som det kan blive, saa faar vi Tid til at slikke de Saar, som denne Kamp har givet vort Samfund, og som er dybe. Vi slipper ikke skadesløst fra det, der er sket stor Skade og Fortræd. Men hvis Lockouten udvides den 1. April, bliver Skaden uendelig meget større — blot

den ikke bliver større, end vort Samfunds Bæreevne er.

Baade det ærede Medlem Hr. Brorsen og det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott nærere Frygt for, at Domme afsagte af den faste Voldgiftsret ikke skulde blive respekteret af de stridende Parter. Jeg maa dertil dog sige, at den faste Voldgiftsrets Domme altid er blevet respekteret. Ikke blot Dommen om de 800 000 Kr. i Havnearbejderkonflikten, men talrige andre Domme har paalagt den ene eller den anden af de stridende Parter Bøder f. Eks. paa 10 000 Kr., store Bøder, som en hel Række Organisationer eller Organisationsmedlemmer var solidarisk ansvarlige for og maatte betale, først saa langt Organisationskassens Midler rakte, men derefter med, hvad hver enkelt besad. Man har Eksempel paa, at et Medlem af en Organisation, som har arvet en lille Kapital, har som sin Andel i Skylden for Arbejdsstriden maattet indbetale den til Dækning af den for ulovlig Optræden i en Arbejdsstrid idømte Bøde. Saa jeg tror rigtignok, at den faste Voldgiftsrets Domme nyder stor Respekt og nok vil blive efterkommet lige saa fuldt som andre Domme. Desuden er der, hvis man vil sidde en saadan Dom overhørig, oven i Købet den Bestemmelse i Lovforslaget, at efter 14 Dages Forløb kan man kaldes for Retten igen og idømmes yderligere ny Bøde, der efter al Sandsynlighed af Retten vil skønnes at burde sættes højere end den første, saa for det er der vistnok ikke nogen Fare.

Egentlig var der Enighed fra flere Sider, baade fra det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott og det ærede Medlem Hr. Brorsen, maaske noget svagere det ærede Medlem Hr. Kayser. Man kunde fuldt ud slutte sig til det ærede Medlem Hr. Staunings Krav om, at Parterne skulde have Frihed til at forhandle eller tage Livtag. Ja, jeg forstaar meget vel, at man opstiller dette som det ønskeligste, men jeg synes dog, at Begivenhederne belærer os om, at det ikke er det. Naar en Konflikt af et saadant Omfang som den foreliggende kan opretholdes i lang Tid og true med at udvide sig til et uhørt Omfang paa Grund af en Tvist, som ikke bunder dybere end en Strid om, hvad den ene Part har vedtaget, og hvad den anden Part har vedtaget i den foreliggende Sag, naar den kan vokse i den Grad op og true Samfundet, saadan som den gør, er det virkelig bedre, at der er en Myndighed, som kan træffe en Afgørelse.

Det ærede Medlem Hr. Stauning, som er den eneste Taler, der har kritiseret